

1. In 2014 gebruikte vrijwel geen enkel Nederlands ziekenhuis intrathecaal morfine als postoperatieve pijnstilling bij abdominale chirurgie. Inmiddels is het gebruik hiervan in Nederland toegenomen, onder andere door de onderzoeken in dit proefschrift. *(dit proefschrift)*
2. Bij laparoscopische darmchirurgie zorgt intrathecaal morfine voor een betere pijnstilling met minder opiaten dan PCA-gedoseerde opiaten. Het is onduidelijk of deze methode ook bijdraagt tot een sneller herstel. *(dit proefschrift)*
3. De kwaliteit van herstel na een robot-geassisteerde radicale prostatectomie is voor 82% van de patiënten dusdanig goed, dat intrathecaal morfine op deze uitkomstmaat weinig verschil maakt. Voor de andere 18% wordt de kans op ernstige pijn sterk gereduceerd. *(dit proefschrift)*
4. Doordat intrathecaal morfine leidt tot goede pijnstilling en opiaatsparend werkt, zou het bij operatieve behandeling van heupfracturen tot minder delier kunnen leiden. *(dit proefschrift)*
5. De bijwerkingen van intrathecaal toegediende morfine zijn doseringsafhankelijk en daarom is nauwkeurige dosering noodzakelijk. Handmatig verdunnen is niet nauwkeurig, maar ook door de farmacie geproduceerde medicatie biedt geen volledige garantie voor een accurate concentratie. *(dit proefschrift)*
6. Clinici zouden zich moeten realiseren dat “Any measurement that you make without the knowledge of the uncertainty is meaningless” (W.H.G. Lewin) .
7. Every anaesthetist undertaking epidural blocks will meet the occasional case of block failure. It’s surely incumbent on the practitioner to determine the reason of failure, rather than merely accepting a poor outcome with disinterest, a shrug of the shoulders and a lame excuse to the patient. *(Clive B. Collier, Epidural Anaesthesia. Images, problems and solutions. 2012)*
8. Een zoektocht op Google naar “harder werken” kan doen geloven dit een ongewenste activiteit is, terwijl het een oplossing is voor 99% van de problemen. Wel moet het gecombineerd worden met, in plaats van vervangen worden door, “efficiënt werken”.
9. De basis van geneeskunde berust op anatomische, (patho)fysiologische, farmacologische, natuurkundige en epidemiologische kennis. Het ontbreken van kennis op één van deze vlakken kan leiden tot onlogische keuzes. Opmerkelijk genoeg zijn het vroegere aderalaten en een aanzienlijk deel van de huidige bloedtransfusies hier voorbeelden van.
10. Protocollen zijn nuttig voor wetenschapsdoeleinden of om de praktijk te standaardiseren, maar hebben vaak een negatieve uitwerking op de kennis van clinici en de kwaliteit in de dagelijkse praktijk. Het terecht afwijken van protocollen dient daarom te worden gezien als een positieve kwaliteit en moet worden gewaardeerd.
11. Het feit dat ik op jonge leeftijd moeite had met binnen de lijntjes te kleuren, kan duiden op zowel de vertraagde ontwikkeling van fijne motoriek als ook de vroege ontwikkeling van karakter.